

На другата година кърджалиитѣ пакъ дохождатъ и се установяватъ на бивакъ въ Жеравна, Градецъ и Медвенъ. Тѣ сега достигнали до 7000 души, и цѣльта имъ била богатиятъ Котелъ, въ който не могли да влѣзатъ, а си излѣли гнѣва на другитѣ беззащитни села. Жеравна била втори пжтъ разграбвана и опустошавана. Този пжтъ кърджалиитѣ били прѣдвождани отъ Инджето.

По борбата на жеравненци и котленци съ кърджалиитѣ Раковски пише слѣдното: „Чичо ми Дачу избравъ триста рѣшителни юнака и съдруживъ ся съ двама юще храбри войводи Криншку и Макавей, нападнали сж ноця на кърджалиитѣ въ Жеравна и Котелъ и избили сж множество отъ тѣхъ злодѣйци“.

Ето запазилитѣ се до наше врѣме двѣ пѣсни, които добрѣ илюстриратъ това размирно врѣме:

„Слънцето трепти захожда,
В'Филибя телакъ викаше:
„Момчета Кърджалиичета,
Токакчиюва дружина,
Бързайте коне стѣгайте
И оружие стѣкнете:
В'Филибя ще замрѣкнине,
В'Жеруна ще осъмнине
Да си заваримъ, заваримъ
Момитѣ по седѣнкитѣ,
Булкитѣ по кладенцитѣ,
Мжжетѣ по дюкянитѣ.
Моми и булки ще робимъ,
Старци и баби ще колимъ,
Момцитѣ щикомъ ще бодемъ“.
Въ Жеруна хаберъ довтаса,
На Брѣдо телякъ извика:
— Бѣгайте, мало, голѣмо,
Бѣгайте, спасявайте се:
Кърджалиитѣ пристигатъ.
Всички сж чули, разбрали,
Пустата Гала махала
Ни чула, нито разбрала
Башу момитѣ остави:
Гана ми Пенчовичина,
Пена дѣдова Вълкова
И Злата попъ Николова —
На гергьовъ ризи шиели.
Първата шие паяка,
Втората шие машкулка,
Третята шие грѣдянка.
Като аскеря довтасалъ
Момитѣ скрили в'дулапя,
В'дулапя в'скривалището.